

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 3565/10

בפני: כבוד השופט א' גרוניס
כבוד השופטת מ' נאור
כבוד השופטת ע' ארבל

העותר: ד"ר נזמי חוסיין

נגד

המשיב: שר הבריאות

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

בשם העותר: עו"ד י' עאמר

בשם המשיב: עו"ד ש' שמואלי

פסק-דין

השופטת ע' ארבל:

1. העותר משיג על החלטת שר הבריאות לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים [נוסח חדש], התשל"ט-1979 (להלן: הפקודה), להתלות את רישיונו לעסוק ברפואת שיניים לתקופה של 30 חודשים בעקבות הרשעתו בעבירות נגד בטחון המדינה. כמו כן, העותר מבקש כי יוצא צו ביניים המורה למשיב להימנע מיישום ההחלטה עד להכרעה סופית בעתירה.

2. העותר, רופא שיניים במקצועו, הורשע בבית המשפט המחוזי בחיפה, על-פי הודאתו, בעבירות של מגע עם סוכן חוץ, מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת וקשירת קשר למתן שירות להתאחדות בלתי מותרת. על העותר הושת עונש מאסר בפועל של שלוש וחצי שנים. בעקבות הרשעתו הוגש נגדו כתב קובלנה והתנהל נגדו הליך משמעתי לפני ועדה בהתאם לסעיף 47(א) לפקודה (להלן: הוועדה). הוועדה המליצה להתלות את רישיונו של העותר לעסוק ברפואת שיניים למשך 30 חודשים. בהחלטתה ציינה הוועדה כי מדובר בעבירות חמורות הפוגעות בתדמית האמינות והיושר המצופים

ממורשים לרפואת שיניים, וכן ביסוד ההגינות המהווה תנאי ראשוני למקצועות הרפואיים. יחד עם זאת, יש לציין כי הוועדה דחתה את בקשתו של הקובל להמליץ על ביטול רישונו של העותר. כב' השופט (בדימוס) ו' זילר, לו האציל שר הבריאות את סמכות ההחלטה על-פי סעיף 45 לפקודה, אימץ את החלטת הוועדה והורה על התליית רישונו של העותר לשלושים חודשים.

העותר ערער על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' ארד). בית המשפט דחה את הערעור. במסגרת פסק-דינו קבע בית המשפט כי אין לומר שהעונש המשמעותי שהוטל על העורר אינו מידתי או חורג מרמת הענישה המשמעתית הראויה למקרים כגון אלה וכי לא ניתן לומר כי נפל משגה מהותי בשיקול דעתו של שר הבריאות. עוד נקבע שאין לקבל את טענת העותר כי הוועדה לא לקחה בחשבון את השיקולים לקולא, דוגמת החרטה אותה הביע העותר במסגרת ההליך הפלילי וגילו הצעיר בעת ביצוע המעשים.

3. בעתירה דנן מבקש העותר להצביע על פגמים שנפלו בהכנת דו"ח הוועדה. לטענתו, הדו"ח הוכן על-ידי אחד מחברי הוועדה בלבד, ואליו הוספו חתימות יתר חברי הוועדה, למראית עין בלבד ומכלי שהיו שותפים לעריכתו. העותר מבסס את טענתו על כך שחתימות חברי הוועדה מופיעות על הדף האחרון בלבד שנראה כי נשלח באמצעות הפקסימיליה. עוד עומד העותר על חשיבותו של הדו"ח בגיבוש החלטת השר וכן על הפסיקה, לפיה דיון בהרכב חסר הינו דיון פגום הפוגע בזכויותיו של העומד לדין לפני גוף מעין שיפוטי. כמו כן, העותר משיג על המלצת הוועדה ועל החלטת השר, לגופן. בכלל זה טוען הוא כי הוועדה לא הייתה רשאית לקחת בחשבון את העבירות בהן הורשע, שכן מעשים אלו בוצעו טרם קבלת רישונו לעיסוק במקצוע. טענה נוספת בפי העותר היא שההחלטה בעניינו נושאת מאפיינים של ענישה רטרואקטיבית המנוגדת לכללי הצדק. לבסוף טוען העותר כי ההחלטה אינה מביאה בחשבון באופן ראוי את השיקולים הרלבנטיים לקולא, וכי ההליך המשמעותי החל באיחור ניכר.

4. המשיב טוען כי דין הבקשה להידחות על הסף, שכן לעותר עומד סעד חלופי. לשיטת המשיב מבקש העותר למעשה להשיג על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי, ולכן היה עליו להגיש בקשת רשות ערעור אזורי לבית משפט זה. כמו כן, לעמדת המשיב, גם אם היה העותר מגיש בקשת רשות ערעור, טיעוניו אינם מצדיקים את קבלת הבקשה, שכן הם אינם מעוררים שאלה משפטית בעלת חשיבות תקדימית. עוד טוען

המשיב כי העתירה הוגשה בשיהוי ניכר, כמעט חודשיים לאחר מתן פסק-דינו של בית המשפט המחוזי וכשבוע בלבד לפני כניסתו לתוקף של צו התלית רישיונו של העותר לעסוק ברפואה. בנוסף, טוען המשיב כי יש לדחות את העתירה לגופה, שכן טענותיו של העותר נידונו בפני בית המשפט המחוזי ונדחו. ביחס לטענת העותר כי המעשים בהם הורשע בוצעו טרם עיסוקו ברפואת שיניים, המשיב מבהיר כי המלצת הוועדה מתייחסת לאותם מעשים שביצע העותר לאחר קבלת הרישיון הזמני לעסוק ברפואת שיניים, הוא המועד הקובע על פי הפקודה.

5. עיינו בעתירה על צרופותיה ובתשובת המשיב והגענו לכלל מסקנה כי יש לדחות את העתירה על הסף. העותר מבקש למעשה להשיג על פסיקת בית המשפט המחוזי בעניינו, אשר דן בערעורו בהתאם לסעיף 51 לפקודה. ככל שמבקש העותר להשיג על פסק-הדין באפשרותו להגיש בקשת רשות ערעור אזרחי לבית משפט זה (ראו: בר"ם 3552/10 סלאם נ' שר הבריאות (לא פורסמה, 13.5.10); רע"א 2511/06 דדאג'מה נ' שר הבריאות (לא פורסמה, 16.10.06)). כידוע, כלל הוא כי במקום בו עומד לרשותו של העותר סעד חלופי "ראוי ויעיל לפני ערכאת שיפוט אחרת", לא יידרש בית המשפט הגבוה לצדק לעתירה (ראו: בג"ץ 6274/03 מילאד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.12.2003); בג"ץ 3649/08 שמנובה נ' משרד הפנים ואח' (לא פורסם, 20.5.08)).

משאלה פני הדברים, דין העתירה להידחות מבלי שנידרש לטענות לגופם של דברים. ממילא נדחית גם הבקשה לצו ביניים.

אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ג' בתמוז תש"ע (15.6.10).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט